

punkt Ægteskabet har fundet Sted. Det mener jeg er de to eneste Fordringer, som den borgerlige Statsmagt har at stille over for Ægteskabet: Betingelsen for, at det kan indgaa, og Underretningen om, at det er indgaaet, og paa hvilket Tidspunkt. Men det kan lige saa godt gøres ved, at det bliver meddelt Staten af Præsten, at det ægteskabelige Ja er udtalt for ham, som for en borgerlig Ægteskabsforstander. Det er dertil, man er gaaet i de fri nordamerikanske Fristater, idet man der har Ægteskabskontorer eller Ægteskabsforstandere, der skulle sørge for, at alle de borgerlige Betingelser ere opfyldte, og naar de have sørget for det, kan vedkommende Brudepar af dette Ægteskabskontor eller af Ægteskabsforstanderen faa udstedt Bevis for, at nu er der ingen Ting til Hinder for, at de kunne indgaa Ægteskab, og med dette Bevis i Haanden kunne de selv vælge, om de ville gaa hen og faa en Præst til at give dem Lov til at stifte deres Ægteskab for ham, eller de de kunne gaa til en hvilken som helst Ægteskabsforstander, eller hvilket som helst Ægteskabskontor. Jeg mener, at det er det ene rigtige, og at det vilde være den bedste Udvej til at komme væk fra de Uretfærdigheder og den Skamplet, som det ganske vist er, at man tvinger Folk ind under den kirkelige Vielse, som ikke have hjemme der og ikke bryde sig om at have noget med Kirken at gøre, og at man tvinger Præsten til at foretage kirkelig Vielse af Folk, som ikke have noget med Kirken at gøre.

Den højtærede Kirkeminister har gentagende udtalt her baade ved 1ste Behandling og nu i Dag, at der var ingen anden Udvej end at gaa til tvungent borgerligt Ægteskab for at komme væk fra de uheldige Forhold, hvorunder vi leve. Jeg ved ikke, med hvilken Ret den højtærede Minister udtaler det. Der har ikke været gjort noget virkelig alvorligt Forsøg fra Folketingets Side paa at komme væk fra det paa anden Maade. Der har en Gang været behandlet et Forslag i dette Ting om en fakultativ Ordning af Ægteskabet, men det var en af de allersidste Dage af Samlingen, og det kom ikke videre end til 1ste Behandling, saa man ved ikke, hvordan det virkelig vilde stille sig, saafremt den højtærede Minister igen forelagde et lignende Forslag for dette Ting. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være saa umuligt at komme væk fra det paa anden Maade, og at man ikke skulde kunne raade Bod paa den lille Krænkel-

af den personlige Frihed for den enkelte paa anden Maade end ved at udøve den samme Krænkelser af den personlige Frihed over for det store Flertal, som jeg er overbevist om, det er af den danske Befolkning.

Med Hensyn til de Ændringsforslag, jeg har stillet sammen med det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Poul Rasmusen) udgøre de jo et samlet Hele, for saa vidt som de jo gaa ud paa, at de, som føle sig krænkede i deres religiøse Overbevisning ved at skulle indgaa Ægteskab for en borgerlig Ægteskabsforstander, skulde kunne, naar de fik en Præst til at indvilge deri, gaa til ham og der indgaa Ægteskab. Dertil sigte jo alle Ændringsforslagene. Det første er Ændringsforslag Nr. 13 til § 3, hvilken Paragraph jo bestemmer, at Ægteskab kan retsgyldig kun indgaa for en Ægteskabsforstander. Men dertil foreslaa vi den Ændring, at det kan retsgyldigt kun indgaa enten for en af de Præster, som hidtil have været berettigede til at foretage Vielsen, eller ogsaa for en Ægteskabsforstander. Alle de andre Ændringsforslag ere en Følge af dette Hovedændringsforslag og sigte alle til, at man for dem, der føle sig krænkede ved det tvungne borgerlige Ægteskab, holder en Dør, en Udvej aaben, til at de kunne faa kirkelig Vielse, at de kunne indgaa Ægteskab i Kirken, saafremt de virkelig føle Trang dertil. Saa bliver det maaske sagt, at det vil ikke blive nogen Frihed, fordi det kan blive de paagældende nægtet af Præsten, men jeg er overbevist om, at alle de, der virkelig føle Trang til at faa den kirkelige Vielse, at indgaa Ægteskab i Kirken, ville ligesaa let som nogen Sinde finde en Præst, som ogsaa vil være villig til at foretage Vielsen, uden at det vil støde paa nogen som helst Vanskelighed. Med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 20 staar jeg alene. Det angaar Tillysningsen fra Prækestolen for de Ægtefolk, som ønske at indgaa Ægteskab i Kirken, eller som ønske Kirkens Velsignelse, efter at de ere blevne borgerlig viiede. Jeg mener det rettest, at der bliver givet dem Ret til een Gang fra Prækestolen at faa tillyst deres Ægteskab, at kunne paakalde Menighedens Forbøn for deres paatænkte Ægteskab, — det er jo Meningens med den hidtil brugte kirkelige Tillysnings, og den Ret ønsker jeg heller ikke helt skulde falde bort for dem, som sætte Pris paa kirkelig Vielse, sætte Pris paa at faa Velsignelsen med paa deres Ægteskabs videre Vej. Jeg har nu fore-